Педагогічні КАДРИ

газета

ЗАСНОВАНА У ЖОВТНІ 1929 РОКУ

№ 4 (1624) КВІТЕНЬ 2012 РОКУ

НАЦІОНАЛЬНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА

КРАЩИЙ СТУДЕНТ РОКУ – 2012

9 КВІТНЯ 2012 РОКУ відбулася зустріч ректора Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова Віктора Андрущенка з переможцями рейтингу "Кращий студент року – 2012". Обговорювали досягнення і мрії на майбутнє. Хоча, як не дивно, мрії майже в усіх співпали – наукова стежка.

Поспілкуватися з кращими студентами 2012 року також прийшли перший проректор університету **Володимир Бех**, перший проректор з організації навчально-виховної роботи і економіки **Олег Падалка**, проректор з наукової роботи **Григорій Волинка**, проректор з дистанційної освіти та інноваційних технологій, директор Інституту дистанційного навчання **Анатолій Кудін**, голова профкому викладачів та співробітників **Іван Горбачук**, директор Інституту магістратури, аспірантури і докторантури **Володимир Савельєв**, студентський ректор **Микола Давидюк** та головний редактор університетського часопису **Сергій Русаков**.

Рейтинг "Кращий випускник" ефективно діє вже багато років в нашому університеті, і його курує відділ виховної роботи. Кожної весни в навчальних підрозділах університету висувається по кілька кандидатів на конкурс. Це мають бути магістранти, що мають наукові публікації, відмінники навчання та активісти. Після цього в інститутах відбувається голосування, де і визначається переможець рейтингу.

Всі переможці матимуть можливість поспілкуватись з видатними постатями України, що є знаними у світі. Крім того, зазвичай випускники разом з керівництвом вишу і викладачами їдуть влітку до Європи на ознайомлення з культурним багатством світу. Багаторічний досвід показує, що більшість переможців рейтингу залишаються вірними університету і обирають науково-педагогічний шлях – вступають до аспірантури, стають викладачами-дослідниками і успішними лідерами в своїй галузі.

Нагорода

УНІВЕРСИТЕТ ВИБОРОВ ЗОЛОТУ МЕДАЛЬ

Золота медаль у номінації ***"Профорієнтаційна робота серед молоді"*** цього року заслужено належить НПУ імені Михайла Драгоманова. Саме такої нагороди удостоївся університет на XXI Міжнародній виставці "Освіта та кар'єра – 2012", що відбулася в Києві 29-31 березня у Національному центрі ділового та культурного співробітництва "Український Дім".

Профорієнтаційна робота серед молоді у Драгомановському університеті входить до пріоритетних завдань навчального закладу, про які дбає кожен інститут зокрема та університетський колектив в цілому. Безперечно, досягнення у цій сфері вимірюються не лише нагородами, але й реальною кількістю студентів вишу, його популярністю серед випускників і абітурієнтів. Подібна відзнака цієї роботи на міністерському рівні – свідчення хороших результатів і високих успіхів.

Профспілкове навчання

НАЙКРАЩИЙ ДОСВІД ДЛЯ ВИШІВ

У НПУ імені Михайла Драгоманова відбувся семінар-навчання голів первинних профспілкових організацій студентів "Організація профспілкового навчання".

Відкрив семінар з побажаннями плідного діалогу й мудрих рішень ректор НПУ **Віктор Андрущенко**. Академік розповів про давню історію Драгомановського університету, його поступовий, але впевнений розвиток, мрії й плани на майбутнє і щодо виховання нового вчителя XXI століття, і щодо еволюційних змін у педагогічній сфері взагалі. *"Людина повинна бути красивою в усіх відношеннях, а вчитель тим більше, бо зазвичай саме на вчителя й рівняються школярі. Він для них є прикладом та ідеалом для наслідування, а тому мусить бути духовно й інтелектуально багатою, фізично розвиненою особистістю,* – стверджує Віктор Петрович, – *про це в Драгомановському університеті дбають і викладацький колектив, і члени студентської профспілки"*.

Приєднався до теплих слів академіка й голова Київської міської організації Профспілки працівників освіти і науки України **Олександр Яцунь**. Пан Олександр, окрім привітань, зробив ще й чудовий подарунок для драгомановців – путівки на оздоровлення влітку для малозабезпечених та тих, хто потребує цього.

Далі учасників семінару чекала безпосередня робота. Делегати університетів Києва почули доповідь голови первинної

профспілкової організації студентів НПУ **Станіслава Цибіна** про структуру профкому університету, завдання та основні напрямки діяльності. Спеціалісти студентського профкому НПУ презентували гостям і учасникам Школи профактиву 2010, 2011 та 2012 з їх реаліями і перспективами, продемонстрували можливості міжнародної співпраці, яка вже практикується у Драгомановському виші, розповіли про мотиваційні стимули у профспілковій роботі.

Бажаючі мали змогу відвідати тренінг від голови профбюро студентів Інституту педагогіки та психології НПУ **Марини Кліщевської** "Організація профспілкового навчання", подискутувати й повчитися досвіду один в одного.

Людмила КУХ, світлини Сергія САВЧЕНКА

Потенціал

Зустріч з наставниками стор. 2

Ювілей

Справа честі стор. 5

Інтерв'ю з викладачами стор. 7

Соціальні мережі

ЗАПИТАННЯ-ВІДПОВІДІ

Газета "Педагогічні кадри" продовжує публікувати відповіді ректора Віктора Андрущенка на запитання, які ставляться на сайті www.avp.npu.edu.ua.

Добрий день! Шановний ректоре, хочеться конкретики. Скажіть, будь ласка, екзамен "автоматом" все-таки можна буде отримати чи ні? Адже наші дирекції повідомили про те, що екзамен має здаватись письмово. Марія.

Шановна Маріє! Розумію, що сьогодні це питання дуже турбує студентів. Я вважаю, що складання іспитів письмово – цілком допустима форма контролю в університеті. Для викладачів і керівництва навчального закладу важливо, щоб студент продемонстрував хороші результати під час навчання, тобто пріоритетнішою є якість знань, а не сама форма їх контролю. Водночас варто зважити й на те, що є в університеті ряд дисциплін, з яких іспити інакше, ніж усно, просто неможливо провести. Але я впевнений, наші студенти справляться з усіма формами контролю.

Шановний Вікторе Петровичу! У нас в університеті є чудова астрономічна обсерваторія, але ремонтувати її ніхто не збирається. Я вже скоро закінчу університет, а вона так і не працює. Чи потрібна обсерваторія університету? Василь, студент фізмату.

Дякую, Василю, за запитання. Розумію Ваше занепокоєння, але можу запевнити, що найближчим часом обсерваторія буде повністю відновлена. Більш того, нещодавно ми налагодили тісну співпрацю з Головною астрономічною обсерваторією Національної академії наук України. Її директор Ярослав Яцків – почесний доктор нашого університету – люб'язно зголосився допомогти з технічним найновішим обладнанням університетської обсерваторії. Впевнений, для студентів це буде неабияким подарунком.

Шановний Вікторе Петровичу, наш університет – найкращий педагогічний виш України, але ж чому тоді викладач, старший викладач або доцент, професор отримують таку "найкращу" заробітну платню у 1500-2500-3000 грн. У Києві за ці копійки складно навіть вижити. Викладач.

Розумію занепокоєння викладачів щодо цього питання. Та, на жаль, заробітна палата у державних закладах встановлюється державою. Усі викладачі і працівники Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова – талановиті науковці і педагоги, справжні фахівці своєї справи.

Усвідомлюючи, що часто заробітна плата драгомановців не відповідає їх інтелектуальному вкладу у свою роботу, ми плануємо для співробітників різноманітні надбавки від 30 % до 50 %. Якщо Ви особисто з якоїсь причини не отримуєте такої надбавки, то зверніться з відповідною заявою до директора інституту чи до мене особисто. Впевнений, ми це питання залагодимо.

До того ж сподіваюся, що з отриманням університетом статусу дослідницького й заробітна плата наших педагогів зросте. Працюймо, і спільними зусиллями ми всього досягнемо.

Слава Україні, Вікторе Петровичу! Чи отримають стипендію за червень цьогорічні випускники нашого університету?

Героям Слава! Запевняю вас, шановні студенти, стипендію за червень усі отримають.

Шановний Вікторе Петровичу! Чи хотілося б Вам зараз опинитися на студентській лаві? Знову лекції... Знову семінари... Знову сесія.... І чому? Дякую! Денис.

Хороше запитання, Денисе. Звичайно, мені дуже хотілося б повернутися в студентські роки. Лекції, семінари, сесія – це все другорядне, а от друзі, молодість, перспективи – головне, що залишається у пам'яті на все життя. Тому ще раз його відчути дуже хочеться. Цінуйте й ви свою молодість, живіть повним життям.

Потенціал університету

ЗУСТРІЧ З МУДРИМИ НАСТАВНИКАМИ

4 КВІТНЯ 2012 РОКУ відбулася зустріч ректора **Віктора Андрущенка** та вчених-академіків вишу. На розмову зібралися доктор філологічних наук, професор, академік Національної академії педагогічних наук України **Любов Мацько**, доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент НАПН України **Ольга Ярошенко**, доктор фізико-математичних наук, професор, академік НАПН України **Микола Шут,** доктор педагогічних наук, професор, академік НАПН України **Віктор Синьов**, доктор педагогічних наук, професор, академік НАПН України **Мирослав Жалдак**, доктор педагогічних наук, професор, академік НАПН України **Володимир Бондар**, доктор педагогічних наук, професор, академік НАПН України **Віталій Бондар** і перший проректор з економіки та організації навчально-виховної роботи НПУ **Олег Падалка**.

Науковці обговорили повсякденні питання життя університету

Зокрема особливу увагу Віктор Петрович зосередив на проведенні спільно з іншими науковими структурами педагогічного лекторію за життєписом і діяльністю видатних постатей в українській педагогічній науці, а також організації академічного лекторію з проблем гуманітарного розвитку "Національний культурно-освітній продукт: реалії та перспективи".

Другим аспектом розмови стало ще й інтенсивне залучення до наукової і дослідницької роботи молоді, студентів і аспірантів університету, адже юні драгомановці мають велике внутрішнє бажання й покликання, і інколи може не вистачати єдиного поштовху, підказки, у якому напрямку йти, на що звернути увагу, що доопрацювати. Авторитетними наставниками і вчителями у цьому для молодих науковців можуть стати саме академіки, метри сучасної науки, які фактично й символізують цю ж науку в її різних іпостасях.

Попереду ще багато роботи, але шлях подолає лише той, хто йде

Детально поважним зібранням було обговорено й питання вектора розвитку цілого університету, який за стільки років уже перетворився на одну велику родину, тому його пріоритети стали особистими пріоритетами кожного драгомановця. Отримання статусу дослідницького, про що вже так давно йде мова на всіх нарадах і конференціях, – справді є одним з найважливіших майбутніх завдань. Університет розвивається кожного дня, нарощує свій і інтелектуальний, і технічний потенціал, тому таке бажання колективу є закономірним. Звичайно, попереду ще багато роботи, але шлях подолає лише той, хто йде.

На пам'ять про зустріч та для розширення особистих бібліотек академіки отримали від ректора у подарунок два його останні чи не найпопулярніші видання "Світанок Європи" та "Україна розділена в собі: від Леонідії до Вікторії". Як розповідають науковці, це для них стало особливим приємним сюрпризом.

Людмила КУХ,
прес-служба університету

Конференція

Актуальні проблеми практичної психології

29 БЕРЕЗНЯ 2012 РОКУ в Інституті педагогіки і психології НПУ імені М. П. Драгоманова з успіхом відбулась **Всеукраїнська науково-практична конференція "Актуальні проблеми практичної психології".** Вона була організована на честь 20-річчя кафедри психології і педагогіки, яку очолює видатний педагог, академік НАПН України, доктор педагогічних наук, професор, директор Інституту педагогіки і психології НПУ імені М. П. Драгоманова **Володимир Бондар**.

Відкрив конференцію академік **Володимир Бондар**. Вітальне слово від ректорату передав проректор **Богдан Андрусишин**. У науковому заході брали активну участь аспіранти та науковці з різних вишів України, а також студенти психологічних спеціальностей. Позитивне враження на учасників конференції справили виступи сучасних психологів та науковців, зокрема: академіка, доктора психологічних наук, професора **Івана Беха,** кандидата психолологічних наук, директора Українського науково-методичного центру практичної психології і соціальної роботи **Віталія Панка,** академіка НАПН України, доктора психологічних наук, професора **Тамари Яценко**.

Особливим досягненням у роботі конференції, окрім секційних засідань, учасники вважали майстер-класи, присвячені новітнім технологіям та сучасним методам практичної психології. Серед них особливо запам'яталися майстер-класи академіка **Тамари Яценко**, професора Каліфорнійського університету **Юрія Медвін**, віце-президента Професійної Асоціації Дитячих Аналітичних Психологів **Інни Кирилюк**, тренера Київського Гештальт Університету **Михайла Фризюка**, арттерапевта та гештальттерапевта **Ірини Шульженко-Клочан**.

Загалом конференція "Актуальні проблеми практичної психології" пройшла у теплій та дружній атмосфері і справила приємне враження на всіх гостей Інституту педагогіки і психології НПУ імені М. П. Драгоманова.

Єгор КУЧЕРЕНКО,
викладач кафедри педагогіки і психології

Корекційна освіта

ВІДБУЛАСЯ ВСЕУКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА ОЛІМПІАДА

29-30 БЕРЕЗНЯ 2012 року в Інституті корекційної педагогіки та психології відбулася **VIII Всеукраїнська студентська олімпіада зі спеціальності "Корекційна освіта** (за нозологіями)**"** (з міжнародною участю). Цьогоріч, окрім учасників з різних куточків України, а саме університетів Києва, Львова, Полтави, Бердянська, Сум, Слов'янська, Херсону, Одеси, на Олімпіаду завітали представники з Московського міського педагогічного університету, Новосибірського державного педагогічного університету, Ленінградського державного університету ім. О. С. Пушкіна (Росія); Білоруського державного педагогічного університету ім. М. Танка (Республіка Білорусь); Павлодарського державного педагогічного інституту, Казахського національного педагогічного університету імені Абая (Республіка Казахстан); Кишинівського педагогічного університету ім. Іоана Крянге (Республіка Молдова).

З вітальним словом на відкритті Олімпіади виступив директор Інституту корекційної педагогіки та психології академік **Віктор Синьов.** Програма Олімпіади складалася з двох конкурсних днів. Першого дня учасники писали тестові завдання, а другого – відбувався захист конкурсних творчих робіт учасників.

Ніхто з учасників не залишився поза увагою. Окрім призових місць, були визначені окремі номінації, тож кожний студент повернувся додому натхнений новими знайомствами, атмосферою здорової конкуренції з бажанням наступного року повернутися знову вже на IX Олімпіаду, яка наступного року, сподіваємось, отримає статус Міжнародної.

Олександр КОЗИНЕЦЬ,
викладач кафедри логопедії
Світлина Юлії КОВАЛЬЧУК

Нові формати

STEP IN A WORLD CULTURE AND SCIENCE

Сучасний світ вимагає, щоб студент знав іноземні мови на високому рівні, тому вища школа шукає нові форми підготовки фахівців. З весняного семестру в Інституті філософської освіти і науки для студентів третього курсу дисципліна "Культурологія" викладається іноземною мовою. Наш університет є одним серед перших в Україні, хто проводить подібний навчальний експеримент.

Сучасність диктує нові вимоги у підготовці вчителів, адже для компетентності потрібно мислити глобально. Для цього слід мати зв'язок зі світом: читати актуальні джерела іншими мовами, спілкуватися з іноземними колегами. Тому в університеті впроваджується подібний формат викладання. *"Для цього відібрані викладачі, які добре володіють іноземною мовою та мають відповідні сертифікати,* – говорить директор Інституту філософської освіти і науки професор **Іван Дробот,** – *також важливо, щоб вони розуміли суть Болонського процесу, місце університету в освітньому просторі, роль філософії і культурології в сучасному світі".*

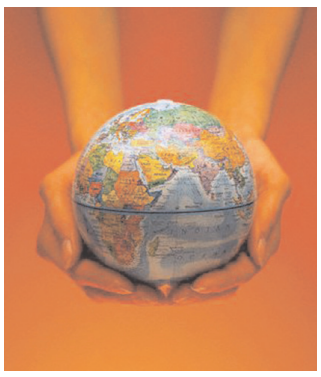

Одна з перших, хто погодився на ініціативу, доцент кафедри культурології **Ольга Кирилова**, здобувала освіту на магістерській програмі Кембриджського університету, тому систему англомовного викладання знає на професійному рівні. *"У цьому випадку йдеться аж ніяк не про "переклад" вже наявного, розробленого курсу іноземною мовою, а фактично про розробку всього англомовного курсу "з нуля". Переконана, що подібний за змістом курс міг би викладатися і в західних університетах, особливо в англо-американській академічній традиції"*, – говорить пані Ольга.

Викладач **Анна-Марія Басаурі** також погодилась взяти участь у пілотному проекті, адже вже мала схожий досвід з релігієзнавством. *"З релігієзнавством при адаптації проблем не було, оскільки більшість сучасних текстів не перекладено ані українською, ані російською. З культурологією було складніше. Навіть переклад назви дисципліни вже є проблемним, адже в англомовному світі більш розповсюдженими є Cultural Studies, які за своїм предметом дослідження відрізняються від більш популярної в нас культурології як Culturology".*

Студентка **Єлизавета Кисельова** задоволена участю у спецгрупі, але нарікає на складність у студіюванні. *"Виникають проблеми з англійською мовою, ледь не з першої хвилини. Пощастило тим, хто практикував її після школи. Думаю, що потрібно вводити такі курси з першого курсу, тоді буде ефективніше".*

Цю думку підтвердив професор Іван Дробот: *"Існує проблема володіння іноземною мовою самими студентами. На жаль, рівень знань не завжди достатній для сприймання матеріалу і проведення семінарських занять, тому будемо посилювати підготовку в цьому напрямі. Крім того, на мою думку, слід впровадити англомовні спецкурси за профільною спеціальністю".*

Крім того, існує проблема з утриманням уваги аудиторії, адже форма потокових лекцій у цьому випадку є неефективною. *"Тримати аудиторію в умовах розмови іноземною мовою вкрай важко, адже рівень знань в усіх різний"*, – говорить старший викладач **Ірина Хромець**, яка також бере участь в експерименті. А Ольга Кирилова підкреслює: *"В англомовному гуманітарному просторі лекція ніколи не є монологічною, вона завжди передбачає і дискусію, і окремо відведений період запитань-відповідей".*

У сучасному світі володіння іноземною мовою є вагомим кроком до сучасних знань, а також можливістю стажування за кордоном, спілкування з колегами без мовного обмеження. Англійською мовою студенти вивчатимуть не лише культурологію, але й інші дисципліни. Вже з наступного року в ІФОНі читатиметься ряд курсів іноземною мовою кафедрами філософії та філософської антропології.

Сергій РУСАКОВ

Дозвілля

ШАХОВИЙ МАГ

14 БЕРЕЗНЯ 2012 РОКУ на зборах любителів гри в шахи і шашки при НПУ імені М. П. Драгоманова створена нова добровільна громадська організація "**Шаховий маг**". Головою Ради ШШК обрали КМС України з шахів співробітника університету **Леоніда Дробота**. Основна мета і завдання створення організації:

– налагодження навчально-виховного процесу серед студентів по цим спортивним дисциплінам;

– виявлення сильніших спортсменів і підвищення їх спортивної кваліфікації;

– формування складу збірних команд НПУ імені М. П. Драгоманова для участі в чемпіонатах України і інших змаганнях високого рангу.

Спільно з СК "Олімп" 27-29 березня було проведено Перший чемпіонат на першість університету з шахів серед чоловіків (студентів, викладачів, співробітників). У нововідкритій спортивній кімнаті гуртожитку № 3 проходив фінал, у якому змагалися по коловій системі десять сильніших спортсменів.

Першим офіційним чемпіоном НПУ імені М. П. Драгоманова з класичних шахів став майстер ФІДЕ, викладач кафедри культурології Інституту філософської освіти і науки **Сергій Ставрояні**, який одержав дев'ять перемог в дев'яти турах. Він нагороджений шаховою статуеткою, медаллю і дипломом Першого ступеня. Два спортсмени набрали по 7,5 очок. Лише майстерність та багаторічний досвід допомогли КМС Леоніду Дроботу в додатково призначеній партії перемогти суперника і стати другим призером. Третє місце у студента фізико-математичного інституту Юрія Горбового. Призери чемпіонату нагороджені медалями і дипломами відповідних ступенів.

Проведені шахові турніри – передноворічний на "Кубок ректора" 2011 року та Перший чемпіонат НПУ з шахів 2012 року – дадуть змогу визначити склад збірних команд університету і їх участь у подальших змаганнях першості України. Всі проведені заходи допоможуть налагодити навчально-спортивну роботу з шахів та шашок в кожному підрозділі університету.

Людмила БИСТРОВА-ДРОБОТ

Міжнародна співпраця

У НПУ ПЕРЕБУВАЛА ДЕЛЕГАЦІЯ ІЗ ТАЛЛІННА

29 березня відбулася зустріч делегації з Талліннського університету, який радо запрошує наших студентів на стажування. До університету імені М. П. Драгоманова завітали: ректор Талліннського університету, професор **Тійт Ланд**, координатор з міжнародних зв'язків **Тійна Мае**, менеджер з проектів щодо розвитку співпраці **Мааріка Мійл**, директор Катерининського коледжу Талліннського університету **Ольга Пастухова**.

Гості з Естонії не лише презентували власний університет, але й поспілкувалися з проректорами університету та очільниками інститутів, намітивши шляхи співпраці між двома навчальними закладами. Одними з найцікавіших стали галузі мистецтвознавства, педагогіки, дистанційної освіти. Також між двома інституціями були підписані відповідні домовленості. Наступною на черзі стала зустріч безпосередньо зі студентами університету, мультимедійна презентація для них та консультації щодо закордонного навчання і стажування з боку іноземних фахівців і проректора з міжнародних зв'язків НПУ **Володимира Лавриненка**.

Тетяна ЖУЛКЕВСЬКА
Світлина Юлії КОВАЛЬЧУК

Клуб веселих і кмітливих

ЩИРИЙ ДРАГОМАНОВСЬКИЙ ГУМОР

Студенти Драгомановського університету вміють як працювати, так і відпочивати. Останнє робиться гуртом і весело, адже щовесни в нашому виші проводиться гра, яка об'єднує мільйони людей по всьому світі – "Клуб веселих і кмітливих", фінал якого відбувся 4-го квітня.

У фіналі за переможне місце змагались жартами три команди: "Халтура" (Інститут філософської освіти і науки), "Лореаль-тидиш" (збірна інститутів) і "Автомат" (Інститут історичної освіти). Газета "Педагогічні кадри" виступила інформаційним партнером заходу.

З великим відривом перемогла команда Інституту історичної освіти "Автомат". Історики з першої хвилини були спрямовані на перемогу – всі жарти були виконані на високому рівні. Слід зазначити, що якщо сьогодні екрани телебачення перенасичені "чорним" та "злободенним" гумором, то Драгомановський КВК відрізняється своїм щирим, відкритим і чистим гумором, що не зменшує кількість посмішок серед глядачів у залі. Останні, до речі, із задоволенням ходять на університетський КВК. Наприклад, в залі була присутня потужна студентська підтримка студентів-істориків, яка своїми гучними оплесками додала команді "Автомат" сили і впевненості.

Цікаво, що за інформацією прес-служби університету, у фінальних змаганнях не змогла взяти участь одна з найсильніших команд КВК Драгомановського університету – команда "Рецидивісти", що могла б стати історикам сильним конкурентом на шляху до перемоги. Та все ж на "якби..." не доводиться покладатися. Вже другий за навчальний рік, після футбольного, Кубок ректора відправляється на вулицю Освіти, 6.

Інформація "ПК"
Світлина Юлії КОВАЛЬЧУК

Більш творчо, креативніше і фартовіше

28 БЕРЕЗНЯ відбувся **гала-концерт фестивалю "ФАРТ"**. У цей день на сцену актової зали гуманітарного корпусу вийшли фіналісти фестивалю, які продемонстрували високий рівень своєї художньої самодіяльності.

Відзначимо сучасний формат заходу, адже відбір переможців здійснюється в кожній номінації в окремі дні професійним журі. Це дає потенціал фестивалю на подальші роки, адже сьогодні саме така організація заходів приваблює молодь. Під час кастингів молоді таланти могли отримати професійні поради і відточити свою майстерність. Адже навіть під час конкурсів педагогічна домінанта в нашому університеті не дає про себе забувати.

Світлини з концерту і імена переможців ви можете знайти на університетському сайті www.npu.edu.ua.

Інтерв'ю

ОЛЬГА КОНОВАЛЕНКО: "Лиш гарні ноти у стосунках"

Події педагогічної галузі висвітлює не так багато видань, але саме тижневик "Освіта" є справжнім дискусійним майданчиком для педагогів, студентів, учнів і батьків. Читачі тижневика називають його "мудрою газетою" і "голосом освітянської честі". Протягом багатьох років тижневик очолює ОЛЬГА КОНОВАЛЕНКО, яку люблять і поважають в університеті.

– Ольго Степанівно, розкажіть, будь ласка, про своє дитинство.

– Моє дитинство було світлим, сповненим дивовижних вражень від спілкування з природою виняткової краси. Я виросла на берегах річки Гірський Тікич. Саме у моєму селі Буки (це Маньківський район Черкащини) наша річка зі спокійної лісо-степової перетворюється на гірську. Її тісно обступають високі, стрімкі скелі. В тих місцях вона співає, дзвенить, виблискує білим шумом. А де скелі розступаються – плесо всіяне округлими гранітними валунами, між якими річка також виграє і виспівує. Улюбленим заняттям дітвори молодшого віку було в Буках перестрибувати цим камінням з одного берега на інший. У мене було три молодші сестри і пару десятків вірних подруг та друзів. У кожної вікової категорії від малюків до підлітків і вже дорослих є там свої улюблені місця для купання й засмаги. Одне краще іншого. Мабуть, тому я дуже рано почала писати вірші. Але перший надрукований у районній газеті вірш був присвячений не природі, а моїм вчителям. До речі, я не лише в школі, але й вдома знаходилась серед вчителів.

Мої і батько, і мама, і бабуся, і тітка були педагоги, працювали в школі. Їх дуже любили учні. Кожен був особистістю. Батько – географ, крім того що немало часу очолював школу, любив водити учнів у подорожі-екскурсії берегами Тікича. Мама – біолог, захоплювалась висадкою клумб, вирощуванням квітів, шкілок, ділянок. Бабуся, Ніна Миколаївна, вела молодші класи, керувала хором і учительським, і дитячим, ставила навіть з першокласниками захоплюючі п'єски.

– Коли ви зрозуміли, що хочете стати журналісткою?

– У нашій сім'ї традиційно передплачували велику кількість періодики. Статті з газет і журналів часто використовувались як аргумент чи доведення у якомусь професійному з'ясуванні. Фахові видання допомагали моїм батькам у підготовці до уроків. А ще доводилось чути, як когось десь захистила газета. Або: "ну тут уже треба звертатись по допомогу до газети". Чи: "от коли б приїхали з газети"… Тому я дуже рано відчула авторитет друкованого слова. У ті часи він справді був неабияким. Коли йшлося про справедливість, засобами преси можна було реально допомагати людям. Аж тут Маньківська районка оприлюднила мої вірші. Почали з райцентру надходити вітальні поштівки від завідувачки відділу листів районної газети Раїси Ломачинської. Вона запропонувала мені розповідати у прозовій формі про шкільне життя. Пізніше стала юнкором і "Молоді Черкащини" і "Молоді України". Писала про те, як мої однокласники допомагали у прокладанні бруківки між селами, як ми виїздили з концертами на польові стани під час жнив, про людей і події в селі і школі. Згодом редакції почали навіть замовляти мені певні теми. Тому вже школяркою мала багато публікацій.

– Ваші колеги і друзі відгукуються про вас як про патріотично налаштовану людину. Звідки у вас цей життєвий принцип?

– Мабуть, генетично. По материнській лінії ведеться рід інтелігенції, які займались просвітництвом. Той же Максим Іванович Мережинський, один з братів мого прадіда, під час вінчання Лесі Українки і Климентія Квітки тримав над головами вінець у Деміївській церкві. Був особистим лікарем Лесі. Став пізніше професором, видатним хірургом. Його новаторські наукові праці "Случай из мышечной пластики", інші і сьогодні зберігаються в Державній медичній бібліотеці України. Леся для Максима Івановича власноруч вишила сорочку білим по білому… Про кожного з моїх предків можна писати романи. Вони були людьми обов'язку, людьми-місіонерами, що жили не для себе. Я пам'ятаю, як принесла поштарка роман-газету і бабуся Ніна Миколаївна першою прочитала Солженіценський "Один день Ивана Денисовича". Для неї це було як високий, особисто їй вручений орден, як ковток після спраги. Неймовірне, важке було у неї життя дружини "ворога народу". Але вона залишалась завжди доброю і світлою. Переконана, що найважливіше, щоб людина не озлобилася на світ, незважаючи ні на що. Моя бабуся була вірною собі і дуже любила дітей. У неї завжди був найкращий клас. У її учнів були завжди найкращі почерки, її школярики декламували напам'ять цілі поеми. Родина батькової мами – міцні козаки Руденки. У 1929 році зазнали розкуркулення і висилки до Сибіру. Моя бабуся Оляна Митрофанівна залишилась живою тільки тому, що вийшла заміж за незаможника – мого дідуся Якима Трохимовича Варича. Історію нашої родини, як і історію України, "не можна читати без брому". Звідси, напевно, і всі наші життєві принципи. Тож потрібно бути оптимістами.

– Ви навчались у 70-х роках, це теж були непрості часи, особливо зважаючи на професію яку ви вибрали.

– Це дійсно був складний період. На початку 70-х років суспільство налаштувалось на відкритість. В цей період в Україні пожвавився внутрішній національн-визвольний рух. Слідом за шістдесятниками продовжували писати твори дисиденти, користувався популярністю "самвидав". Вийшов на екрани "Білий птах з чорною ознакою". Ми мали в рукописах вірші Ліни Костенко, Василя Симоненка, декламували їх. Проте, в цей же час, "державна машина" уважно за нами спостерігала. Якось нашу однокурсницю Раю Сидоренко, яка нелегально всього лиш друкаркою працювала в журналі В'ячеслава Чорновола у 1974 р., відрахували з університету. Ми майже всім курсом ходили просити за неї. Та незважаючи на те, що вона була відмінницею, її все ж не допустили до захисту дипломної роботи. Влада знаходила різні форми покарання людей, і нам за громадянську позицію теж знаходили спосіб відплати. Скажімо, я диплом з відзнакою отримала, а ось направлення – ні. А отже, була позбавлена права на отримання квартири. З "вільним" дипломом ми мали самостійно шукати роботи, прописки. Це було вкрай складно. Або ось прямо під час лекції у 1972 р. заарештували у нас на очах молодого викладача логіки, якого дуже любили студенти, Василя Лісового. Він відсидів багато років, а повернувся з таборів хворим, але все одно сильним духом.

– Але ви знаходите такий час, не дивлячись на те, що окрім своїх службових обов'язків маєте цілу низку громадських. Адже працюєте і заступником голови Всеукраїнського педагогічного товариства імені Григорія Ващенка, і членом правління Спілки викладачів вищої школи та науковців України, Творчої спілки учителів України, цілого ряду інших громадсько-культурних об'єднань. Окрім редагування шанованої "Освіти" ви заснували газету "Український вчений", видавниче товариство "Школяр", вашому авторству належить такий новаторський різновид навчальної літератури як газета-підручник. Що є джерелом потужної творчої енергетики?

– Якщо шукаєш, бачиш і знаходиш. Якщо працюєш, - обов'язково матимеш результат. І, найперше, це мабуть добрі взаємини з людьми, які оточують. Адже "Школяр" виник тому, що потрібно було допомогти видати написане викладачами і вчителями, а в прокрустове ложе газетних сторінок не могло вміститися. Це і збірки поезії, і монографії, і навчальні посібники. "Український вчений" виник тому що серед авторів "Освіти" завжди велика кількість науковців зі специфічною проблематикою. На той час така трибуна їм була потрібна. Товариством Ващенка ми створили редакційну раду завдяки якій в науковий обіг України прийшли видані нами шість томів творів цього видатного українця. Газета-підручник також була викликана часом. Потрібно було оперативно подати школам зовсім нову навчальну інформацію. Скажімо про голодомор 1932–1933 років. Ми здійснили два потужних випуски. При тиражі "Освіти" у 1993 році 109 тисяч кожна школа отримала цю інформацію. Таким же шляхом відбувалось і з іншою тематикою. Цю нішу сьогодні вже заповнив, безперечно, Інтернет. Але класичну друковану газету Інтернет не витіснить, як кіно і телебачення не замінило театру.

– Як ви вперше познайомились з Драгомановським університетом?

– Я змалечку знала цей виш, бо його випускником був мій батько. Одна з трьох моїх сестер – Людмила, практично в той же час, коли я навчалась в Київському університеті імені Тараса Шевченка, закінчувала Київський педагогічний. До речі, теж з відзнакою. Вона розповідала про викладачів, студентське дозвілля, мені імпонувала атмосфера цього навчального закладу. А коли мене запросили невдовзі на роботу в газету "Радянська Освіта", та ще й одразу у відділ ВУЗів, я часто писала про кафедри, факультети, вчених, педагогів. У 1990 році у ректора Миколи Івановича Шкіля виникла цікава ідея експерименту "Довіра", що був спрямований на підтримку престижу вчительської праці та на залучення на навчання педагогічно обдарованої молоді. Це дуже масштабний проект співпраці інституту і газети. Спочатку створювався Список кращий учителів України, яким надавався статус "Довіра". Найдемократичнішим шляхом, з допомогою листів до редакції у довільній формі від учнів, від батьків, від методобєднаннь, навіть від шкільних адміністрацій. Головне, з обґрунтованими поданнями. Газета в середині червня друкувала цей Список. І вже коли розпочинався прийом документів від абітурієнтів, вчителі, які отримали статус "Довіра", писали направлення-рекомендації своїм випускникам на навчання в цей ВУЗ. Але саме тим, у кого, на їх переконання, є схильність до педагогічної діяльності. Адже визначити це під силу спостережливому оку вчителя в процесі виховання дитини. Таких юнаків і дівчат зараховували на відповідні факультеті в результаті співбесіди. Головним важелем цієї справи була гласність. Якщо під час першої сесії студент отримував хоча б одну трійку, вчителя на наступний рік позбавляли статусу "Довіра". Усі сесії таких студентів висвітлювались на сторінках газети. Зараховані за "Довірою" студенти показували ґрунтовну підготовку і бажання працювати в школі. І що ж? Дуже малий відсоток вчителів втрачав статус, і то лише в перші роки. Далі кожен учитель, що отримав "Довіру", настільки відповідально ставився до права рекомендувати, що раз на кілька років направляв одного випускника, але вже справді обдарованого. Микола Іванович Шкіль і декани, виступаючи на сторінках "Освіти", називали зарахованих за "Довірою" золотим запасом і дуже високо оцінювали як профналежних. Коли університет очолив Віктор Петрович Андрущенко, експеримент "Довіра" було підсумовано схвалено і переведено в програму "Довіра". Лише зовнішнє незалежне оцінювання змусило цю програму призупинити. Але практика свідчить – схильність до педагогічної діяльності має бути визначальною при доборі в педуніверситети. Уніфікація на знання дат і фактів тут не зовсім доречна. Тому сподіваюсь, що на цей спільний проект Драгомановського університету і тижневика "Освіта" іще чекає ренесанс. З Віктором Петровичем Андрущенком в університет прийшли новаторські форми навчальної і наукової діяльності, тому на сторінках тижневика "Освіта" дебютувала дуже популярна і цікава рубрика "У флагмані вищої педагогічної школи України". Сьогодні у Драгомановському університеті атмосфера воістину університетська. Різностороння творчість, яка об'єднує як студентів, так і викладачів. Драгомановський університет демонструє високу європейськість. Тут для кожного створено грунт, щоб відбутися.

— Які ваші плани на найближчий час?

– Щодо співробітництва з Драгомановським університетом, то сподіваюсь, що поновить діяльність "кафедра на виробництві" на базі нашої редакції для студентів спеціальності "видавнича справа та редагування". Вважаю, що це плідний взаємозбагачуючий проект і для тижневика "Освіта", і для університету. Маю намір підготувати і прочитати студентам, які вивчають педагогіку, наскрізні спецкурси "Освітянська періодика як джерело нових знань" та "Медіаосвіта – невід'ємна складова сучасної дидактики". Продовжу в редакції індивідуальну роботу зі студентами-драгомановцями, які мають хист до репортерської діяльності чи художнього слова.

Щодо особистого, то нині верстається кілька моїх книжок. Вони не є зовсім новими, але значно доповнені і редаговані. Одна з них – це книжка нарисів, яка виросла із попередньої збірки "Бджола любові потребує". Після першого видання у 1998 році було багато написано і надруковано в газеті про цікавих особистостей, тому виникла ідея про нову книжку. Спочатку вона мала робочу назву "Сучасники". Але потім, аналізуючи зміст, я перейнялася тим, що сучасники – це всі. І позитивні, порядні, і ті, хто не зовсім такий. А мої ж герої – унікальні. Тому, в кінцевому варіанті, книжка носитиме назву "Коло людей вражаючої порядності". Бо найважливішою рисою всіх героїв моїх нарисів – педагогів, студентів, учнів – є висока людська порядність. Це буде об'ємна книжка, яка, сподіваюсь, стане корисною і цікавою читачеві. І, найголовніше, – намагатимусь, щоб цікавою і необхідною для педагогів залишалась "Освіта".

Спілкувався
Сергій РУСАКОВ

Ювілей

СПРАВА ЧЕСТІ

Коли б ми врешті позбавились знеособлення! Вчила держава, перемагала держава, будувала держава. Коли б! Тоді ми прочитали б імена тих перемог, будов, відкриттів. Адже все рукотворне в цьому світі – справа конкретних людей. Одержимих, наполегливих, сильних. І знати їх – також справа честі. Одне з таких імен – ОЛЕГ ПАДАЛКА. Вчений, педагог, патріот.

Родовід його – славний. Тому цілком підсвідомо, але повсякчас керується одним – бути гідним своїх витоків, дідів-прадідів і, звичайно, батьків. Звідси така самодостатність і така врівноваженість.

Дідусь Іван – мамин батько, викладав у його рідному селі Горобіївці математику. Мав яскравий педагогічний талант, досконало володів таїнами найшанованішого шкільного предмета, майстерно передавав їх дітям. Був уособленням справжнього сільського інтелігента. Олегові не довелося з ним спілкуватися. Поліг Іван Побідаш на фронті. Але ті, кого він навчав, отримали від нього таку життєву формулу істинності, такий алгоритм порядності, завдяки яким вони вже ніколи не могли стати заложниками обставин. Напевно, й те, що старше покоління Горобіївців зовсім абстраговано все-таки бачило в Олегові відсвіт Івана Пилиповича Побідаша, вплинуло на його долю. Мешканці тієї ж рідної Горобіївки в Сріблянському районі на Чернігівщині, де виростав, де відбувались перші і головні побачення з дійсністю, встановили пам'ятник його другому дідусеві – Федоту Григоровичу Падалці, батькові його батька… Олег це ніколи не афішує. Такий характер. А дід же був у селі організатором, господарем, хазяїном. Ці якості безслідно не зникають, лише відточуються і стають яскравіші в наступних поколіннях. Головне, щоб не переривалась ниточка духовного зв'язку між ними.

У долі малого горобіївського хлопчика Олежика Падалки цим передавачем і оберегом, уособленням людських чеснот стала бабуся Євдокія, мамина мама, дружина шанованого всіма односельцями вчителя математика, вдова фронтовика. Сьогодні з висоти прожитого і вже власного досвіду спілкування з онуками Олег Семенович розуміє, що домінантою унікальної особистості бабусі Євдокії була любов, яка в кожній іпостасі робила її надзвичайною. Найбільше вражала Олега в бабусі любов до знань, до традицій. Вона тримала в пам'яті більше трьохсот віршів і могла в слушну хвилину зачитати потрібний. Знала безліч пісень. А в родині грали на багатьох інструментах, співали, відділяючи тим непосильну фізичну працю, нужденність побуту від високості духу. Бабусю надзвичайно вивищувала внутрішньо іпостась дружини вчителя. Шкода, що сьогодні дівчатка не мріють вийти заміж за вчителя. І причин на те дуже багато. В ті ж далекі роки це було предметом гордості. І Євдокія Іванівна, одружившись, намагалася разом зі своєю мамою перебрати на себе усі господарські турботи, аби тільки дорогому Іванові вистачало часу на читання, перевірку зошитів, підготовку до уроків. Адже він – Учитель. А вона безмежно кохає його. Сама ж бабуся Євдокія з молодості навчилась добре шити і в ті часи була в селі не менш шанованою і затребуваною людиною. До неї звертався в Горобіївці майже кожен. Приймала людину сердечно, намагалась задовольнити бажання і особливості. Сьогодні цій професії дали гучні найменування дизайнера, модельєра, а тоді вона просто розуміла, що дуже потрібна, людям бо готового одягу не продавали. А щоб вижити, ще тримала немале господарство, встигала погодувати, повичищати, підстелити, напоїти, обсапати, скопати, подоїти… А в душі – неповторність поезії, доречність моменту для вірша або час для цілої легенди-оповіді, та велика мрія, щоб донечка Вірочка пішла татовим шляхом, щоб також стала вчителькою. А вона зростає дуже допитливою, старанною і доброю. Материна мрія стає її власною метою. Тож закінчивши школу, вступає до Ніжинського учительського інституту, по закінченню якого повертається вчителювати в Горобіївку. Розумна, красива, інтелігентна і своя. Село від Віри Іванівни, звісно ж, в захопленні. Тому й пару чекати не довелося, втратив серце за нею достойний місцевий юнак, добився права на руку і серце. Молодих Падалок, Семена й Віру, обєднувала не лише відданість рідному краю. Вони стали колегами-вчителями і все життя далі сіяли вічне поруч, пліч-о-пліч. А первістком їхнім став Олег – дитина любові і безмежних сподівань.

Вдома зростав в атмосфері педради, постійного навчання. Бо мама вступила ще і на історичний факультет Харківського університету. Роки дошкілля для Олега асоціювались з постійними маминими сесіями, підготовкою до них, проводами й зустрічами. А в той час уроки народної педагогіки надавала Олегові бабуся. Під її опікою поглинав світ природи з його чіткими законами і взаємозв'язками. Бабуся володіла ними, як піаніст-віртуоз клавішами інструмента, підсилюючи увагу, занурюючи у спогад, розгортаючи краєвид. Поява сестрички Аллочки не ослабила міцного духовного контакту Олега з бабусею, вона з такою ж ніжністю продовжувала переливати в його свідомість вічність. З портретами, сюжетами, колізіями. Якось торкнулась Олегового чола і тихо мовила: "Вихори в тебе такі ж, як на чубі Івана". І хлоп'яча свідомість розшифрувала: "Ти продовжувач високовольтної лінії роду".

Ось мама закінчила історичний факультет Харківського університету і паралельно набула доброго педагогічного досвіду. Її творчому вчительському масштабу Горобіївська школа стала затісною. Батьки з сестричкою Аллою переїздять у велике село Озеряни Варвинського району. Там народжується Олегів брат Сергій. А Олег залишається з бабусею Євдокією в Горобіївці. Не тільки тому, щоб не було їй самотньо, хоча і тому. На нього відтоді покладалась більш ніж відповідальна місія. Щоденно з Горобіївки в Озеряни, а це 9 кілометрів, він несе молоко для брата. Тільки-но бабуся видоїть корову, зладнає Олегові ношу, і він вирушає в путь. Тоді, в 1964 році, коли й за кукурудзяним хлібом стояли безкінечні черги, та лише за талоном можна було отримати кілограм манки для немовляти, Горобіївська корова, бабуся і надійний транспортувальник молока Олег дали можливість родині пережити нужду.

Кожну грудочку по шляху від Горобіївки до Озерян і від Озерян до Горобіївки вивчили напам'ять його ноги. Непогода не бралась до уваги. Єдине поняття – "треба" – керувало хлопчиною і залишилось життєвим кредо назавжди. Крізь призму часу гіркі моменти зсілися на дні пам'яті, а світлі і приємні від безмежного спілкування сам на сам з лугами, перелісками і глибокими далями живуть у серці завжди.

Школу закінчив вже в Озерянах. Про вибір шляху дискусій і бути не могло. Як батько Семен Федотович, як мама Віра Іванівна – лише в педагогіку. І першою сходинкою до професії стало для підлітка Олега Падалки Прилуцьке педучилище. На вибір вплинуло те, що добра слава линула про училище в окрузі, а вирішальною стала можливість жити в Прилуках у своєї тітки.

Училище вразило юнака. Рівень викладання, порядок, інтелектуально високі, багаті духовно викладачі. Котелевець Василь Ілліч, Лоскутов Василь Миколайович, Ткаченко Василь Микитович. Багатьох з них він вважає взірцевими й сьогодні, хоча довелося близько співпрацювати з зірками педагогіки, і не лише України. А директор училища Яковенко Василь Іванович полонив юнака мистецтвом об'єднувати спільною справою, запалювати інтерес новизною. Олег в училищі активіст, відмінник, організатор. Але характер!.. Дідівські гени нуртують. Математик, інтелігент делікатний толерант по Івану Побідашу і борець за справедливість, революціонер, нестримний у відстоюванні правди по Федоту Падалці в одній особі призводять до складностей і перипетій.

Замість того щоб спокійно отримати диплом з відзнакою і їхати продовжувати навчання до інституту, Олег Падалка непримиренно відстоює право друга, юнака з незаможної родини, у протистоянні з прокурорським синком із самого Чернігова. Інцидент. І відзнаку скасовано. Направлення в школу на Сумщину. Чи жалкує? Нітрохи. Адже довів справжню вартість справжньої дружби. А крім того, отримав неповторну школу педагогічного становлення.

Васильківська школа в Лебединському районі за сьогоднішніми мірками виявилася б опорною. А що – сильною, з традиціями. Молодого вчителя праці педколектив зустрів увагою, щиро. А побачивши, який він беручкий і відповідальний, довантажили фізикою, гуртками. Олег Семенович надихався довірою. Переповнювало його душу бажання привнести в шкільний уклад своє, нове, свіже. Разом з учнями конструює стенди, влаштовує цікаві виставки школярських поробок. З Лебединського райво у Васильківську школу на уроки молодого вчителя привозять членів усього методоб'єднання вчителів праці. Олег Семенович вперше ставить власне педагогічне авторське завдання-проблему: "А чому б школа не давала своєму випускникові не лише атестат про знання, але й перший фах?".

Авторитет молодого вчителя росте. Колеги-педагоги сприймають його як рівного, а в багатьох питаннях дослухаються. Адже свіжий погляд, передова думка. Йому комфортно у Васильківській школі. Імпонує серцю живописна Сумщина. Хто зна, можливо з часом він перетворив би цю географічну назву на педагогічну Мекку. Можливо, їхали б до Олега Семеновича звідусіль переймати досвід. І пустив би він тут коріння, і був би щасливим. Та призов до армії розвертає життєву ситуацію на сто вісімдесят градусів. Юнак йде на службу, а демобілізувавшись, вирішує продовжити навчання. Зупинятися на досягнутому йому не дозволяє унікальний авторитет мами – вчителя-методиста, вчителя-наставника, улюбленого вчителя сотень школярів, і найголовніше – вчителя, що дає глибокі знання.

Радиться з татом, радиться з мамою, звіряє плани з чистими споминами про дідуся Івана Пилиповича, вчителя математики. Перемагає те, що глибоко в серці. Йде на фізмат. У Київському педагогічному інституті його студентське життя відрізнялось від життя однокурсників, що прийшли після школи. Диплом педагога і володіння спеціальними знаннями, досвід викладацької роботи, армійський вишкіл та ще й певна різниця у віці одразу долучили юнака до студентського самоврядування, до профспілкового активу. А коли поширився рух студентських комендантів, кандидатуру Падалки визначили і працівники деканату, і захоплені дівчатка-однокурсниці, і юнаки зі студентських збірних з футболу, тенісу, шахів, до яких Олег входив як надійний боєць.

Комендантівські будні, коли немає над загалом вікового підвищення, коли твоє слово має важити багато, але не переважити параметрів товариських взаємин, не виявитись зверхнім або наказовим. Випробування волі. Випробування такту. Він не зірвався у прірву банальщини з вискоко натягнутого шпагата довіри. Пройшов ним струнко і чітко, вникаючи в обставини, розбираючись в ситуаціях, заглиблюючись у чиїсь проблеми, але його гуртожиток був затишним, чистим, без правопорушень, з цікавим дозвіллям і приємним відпочинком. І все паралельно, з серйозним навчанням на дуже серйозному факультеті. Старшокурсником Олега навіть запросили попрацювати помічником проректора з адміністративно-господарської роботи. Де лишень не доводилось бувати, з ким знайомитись і спілкуватись. Навіть заступник міністра народної освіти УРСР Віктор Пантелійович Шепотько звернув увагу на розсудливого студента з економічним мисленням.

А тим часом студент пережив шаленство пристрасного захоплення дивовижною дівчинкою з педфаку. Запала в душу інтелігентністю, зовнішнім аристократизмом, смаком і зачіскою, як у його мами. Танюша відповіла взаємністю. Склалася молода студентська сім'я.

Прекрасному випускникові, юному голові сімейства дають прекрасне направлення в Броварський район, дуже близько від Києва, ставка фізика в Заворичській середній школі. І можливо, тут розквітнув би його педагогічний талант. Своїм професійним авторитетом мама – Віра Іванівна Падалка – підтримала сина-колегу, дала кілька цікавих настанов. Обіцяла відвідати і проаналізувати синові уроки. Вони розуміли одне одного з півслова. А іноді варто було і самого лише погляду, щоб отримати відповідь на тривогу чи проблему. І можливо, згодом перетворив би перспективний вчитель на педагогічну Мекку Заворичську школу. Та його величність випадок вирішив всі питання.

Педінституту було відведено територію та відкрито фінансування на спорудження спортивного комплексу. Проректор з адміністративно-господарської роботи, людина в літах, помічником у якого донедавна працював Олег Падалка, вів справу, скажімо, – розмірено. А майбутні вчителі не мали обладнаних приміщень для занять фізкультурою і спортом. За планом будова мала стати до ладу через п'ять років.

Досвідчений застміністра Шепотько шукав можливостей пришвидшити строки. Він добре розумів, що тут варто покладатись на людський фактор, тому і звернувся до ректора Миколи Івановича Шкіля: "А придивіться-но до оцього хлопця, що помічником проректора працює. От його б зараз призначити на цю посаду. Я бачу, що в нього вийде. Він підніме будову, бо має хист. Це може розв'язати проблему. Призначте його на посаду проректора.

– Та ні, Вікторе Пантелійовичу, він для такої посади ще сирий, – засумнівався ректор.

– І все таки, – не здавався Шепотько, – Що ви втрачаєте? А я відчуваю, що йому це підсилу.

Микола Іванович не приймав спонтанних рішень. Але, обдумавши поради, пристав до пропозиції. В Київському педінституті з'явився зовсім молодий проректор. І результат не змусив себе чекати. Замість п'яти років, всього через один, спорткомплекс вже вводили в дію. Це був перший солідний атестат Олега про майстерність організатора, думаючого і шукаючого керівника з нестандартним мисленням, з економічним мисленням і психологічним, індивідуальним підходом до зайнятих певною справою людей.

Пізніше з Миколою Івановичем Шкілем вводив у дію Олег Семенович Падалка багато важливих об'єктів. Нині в Драгомановському університеті керівник нової генерації, європейських масштабів бачення Віктор Петрович Андрущенко. Він одразу оцінив Олега Падалку як сучасного лідера. Покладається на нього у прогностичних проблемах і перспективних проектах.

З посади проректора призначив на новий об'єм і вищий ступінь – першого проректора університету. Університету, який постійно росте, і не лише в гору і вшир, стінами та обладнанням. Він росте духовно та інтелектуально. А спрямовують це зростання нащадки істинних педагогічних династій. Олег Падалка – один з них. Людина вчинку, керований відвагою і водночас делікатністю, що живе по совісті без очікування на славу. Її сповна спізнав у попередніх поколіннях.

А синам Ігорю та Роману передав внутрішню потребу честі. І хоча в професійному вимірі вони сьогодні не займаються педагогікою, впевнений – кожен з них робить свою справу з честю. А серед їхніх дітей хтось неодмінно ще обере педагогічну стежку.

Ольга КОНОВАЛЕНКО,
головний редактор
тижневика "Освіта"

Інтерв'ю

МИКОЛА КОТ: "НЕ ПРІЗВИЩЕ ЛЮДИНУ ПРИКРАШАЄ, А ЛЮДИНА – ПРІЗВИЩЕ"

Знайти в університеті людину, яка б не знала Миколу Кота, складно. Він вміє сказати добре слово другу, колезі, студенту. Кожна зустріч з ним – це свято і яскравий штрих до буднів, сповнених роботою.

У квітні Микола Кот святкує 70-річчя. Газета "Педагогічні кадри" не може оминути ювілей одного з найзавзятіших і вірних дописувачів університетської багатотиражки. Вже більше ніж сорок років Микола Захарович пише цікаві і творчі статті в наш часопис.

– Миколо Захаровичу, розкажіть, будь ласка, як Ви потрапили в Драгомановський університет?

– Після закінчення Жукинської середньої школи вступив до Київського культосвітнього училища. За направленням комсомолу мав навчатися на хоровому відділенні. Та коли склав всі екзамени на "відмінно" і лише один на "добре", склалась дивна ситуація: мене не хотіли зараховувати. Тому через певний час вступив на відділ духових інструментів. Отримавши диплом, рік працював у Києво-Святошинському районному відділі культури Київської області. У цей час для галузі культури виділяли вкрай мало грошей, мені і довелось піти працювати на завод. Вступив на вечірнє відділення Київського державного інституту культури і мистецтв імені О. Є. Корнійчука на бібліотечний відділ. Розуміючи, що потрібна фундаментальна освіта, через рік вступив ще до одного вишу – Київського державного педагогічного інституту імені М. Горького (нині НПУ імені М. П. Драгоманова) на стаціонар дефектологічного факультету. Почав отримувати стипендію у розмірі 40 крб. Але у 27 років мене викликали на службу в армії. Повернувшись через два роки, поновився в інституті.

– І відтоді повністю "порідніли" з університетом?

– Так. Повернувшись з армії, повністю занурився в навчання на дефектологічному факультеті. Брав активну участь у художній самодіяльності, став дописувачем університетської газети "Педагогічні кадри". У мене було захоплення фотографувати, тому багато світлин розміщувалися у цьому часописі. З часом мені запропонували очолити кінофотолабораторію. Пропрацювавши чотири роки, став завідувачем лабораторії технічних засобів, брав активну участь у будівництві гуртожитків, спортивного корпусу та ін. Згодом пройшов за конкурсом на кафедру олігофренопедагогіки дефектологічного факультету на посаду асистента. З часом успішно захистив кандидатську дисертацію з проблеми підготовки вчителя професійно-трудового навчання для допоміжних шкіл під керівництвом академіка Віктора Синьова. Нещодавно випустив навчальний посібник "Теорія і методика виховної роботи". До речі, вечірній факультет теж пізніше закінчив.

– У вас дуже цікаве прізвище. Розкажіть, будь ласка, про його походження, чи вплинуло воно на ваш характер?

– Щодо походження, то тут складно однозначно відповісти. У нас майже все село мало це прізвище. Чесно кажучи, я в молодості його навіть соромився. Та хтось мені сказав "Не прізвище людину прикрашає, а людина – прізвище". Тоді в мене повністю змінилося ставлення до прізвища, себе та й світу загалом. У 60-х рр. досліджував і з'ясував, що людей з прізвищем Кот в Україні небагато. Хоча пізніше по життю зустрічав і відомих особистостей з таким прізвищем.

– Миколо Захаровичу, розкажіть, як ви познайомились з дружиною?

– Повернувшись з армії, я оселився у гуртожитку на вул. Гоголівській. Кімнати були переповненими, та жили дружно. Якось була моя черга прибирати, і, зібравши білизну, я спустився у підвал до працівниці гуртожитку. Але там були лише три дівчинки. Я їм залишив білизну і попросив зайти в кімнату і повідомити, коли повернеться працівниця. У кімнаті, якось забувши про речі, сів обідати, аж тут вбігає дівчина і нагадує мені. Зрозумів, що вона мені подобається. Одного разу зустрів її в коридорі і запросив у кіно, а вона нічого не відповіла. Наступного разу знов запрошую, а вона сказала, що запитає дозволу в матері. Через кілька днів знов її зустрічаю і запитую "Що мама відповіла?". "Мама дозволила", – відповідає. Тоді я її вже остаточно запросив в кіно, і ми з Наталею до сих пір разом. Дружина захистила кандидатську і працює нині доцентом в Інституті розвитку дитини НПУ імені М. П. Драгоманова. У 1974 р. в нас народилась донька, а через п'ять років народився син. Донька навчалась на природничо-географічному факультеті нашого університету і зараз працює в туристичному бізнесі, син – майор СБУ. Крім того, зростає онук – Назарій Кот. Йому три роки.

– Яке місто для Вас близьке за духом?

– Для мене кілька міст є близькими. Звичайно, це Київ, який сподобався ще під час шкільних екскурсій, коли ми приїжджали в столицю. А також Одеса і Львів. Пам'ятаю, як я мріяв відвідати Одесу, тому напросився поїхати і зробити фоторепортаж студентської практики. Таким чином у 1972 р. вперше побував в Одесі. Назву також Чернігів і Харків. Дуже гарні і вражаючі міста.

– Яка пісня для вас найбільше значить?

– Безперечно, це пісня "Рідна мати моя". Зі шкільної лави вона для мене багато що означала.

– Чим Ви сьогодні займаєтесь, окрім викладання?

– У профкомі викладачів відповідаю за культурно-мистецький напрям. Проводимо екскурсії Україною. Зараз, на жаль, через фінансову кризу екскурсій стало менше, але восени чи весною обов'язково виїжджаємо. Зі студентських часів брав активну участь у раді ветеранів. Я був їхнім постійним супутником. Вони мене вважали "бойовим другом", і я до сих пір беру участь у їх раді. Важливу роль для мене відіграє газета "Педагогічні кадри", до якої регулярно пишу статті.

– Вас знають як енергійну людину. Поділіться, будь ласка, рецептом завзятості.

– Я виріс на Десні. І вся та енергія природи і річки жевріє у мені все життя. Коли дуже втомлююся на роботі, то їду на малу батьківщину. Там буквально за кілька годин стає краще, відновлюються сили. Чисте повітря, мальовнича природа і співи. Пісенна творчість місцевих мешканців з дитинства мене вражала, зростав під мелодію українських пісень, які залишилися в наших серцях назавжди. Це була неймовірна краса, яка дала мені заряд на все життя. Також на мене суттєво вплинула одухотворена атмосфера Києво-Печерської Лаври, де я провів чотири роки свого життя, навчаючись у культосвітньому училищі.

– Які ваші плани на найближчий час?

– У посібнику, який я нещодавно випустив, описана теорія виховання, ще маю бажання написати практичні поради, методичні рекомендації до курсу "Теорія і методика виховної роботи". Також обов'язковою для мене є активна участь у громадському житті університету. Ще хочеться побачити світ, як люди живуть в інших країнах, а також мрію побачити дорослим онука Назара.

– Ваші побажання читачам.

– Душею і серцем тягніться до студентства.

– Дякуємо за інтерв'ю.

Спілкувався Сергій РУСАКОВ
Фото Наталії ГРЕСЬКО

Науково-практична конференція

"Молодь в умовах нової соціальної перспективи"

Саме під такою назвою відбулася XIV Міжнародна науково-практична конференція 20-21 березня у м. Києві. Це авторський проект молодіжного об'єднання "Євроклуб", незмінним очільником якого виступає доктор соціологічних наук **О. М. Дікова-Фаворська.** Організаторами конференції виступили "Євроклуб" та Інститут соціології, психології та управління НПУ імені М. П. Драгоманова На адресу оргкомітету надійшло понад 200 робіт, з яких рекомендовано до друку та видано в збірці наукових праць 127. Соціологи з України, Білорусі, Росії, Німеччини, Індії, Південної Африки представили своє бачення проблем, що були запропоновані для обговорення.

На пленарному засіданні виступили як провідні вчені-соціологи: **В. Б. Євтух, О. М. Балакірєва**, **Н. В. Коваліско**, **Г. П. Мозгова**, **Вальтер Шпехт**, **О. М. Дікова-Фаворська**, так і молоді науковці: **О. О. Стрельник**, **І. С. Нечитайло**, **О. В. Хижняк**, **Пінар Керібар**.

З привітальним словом виступила радник Представництва Європейського Союзу з питань преси та інформації **Вікторія Давидова**, яка розкрила підхід європейських інституцій до забезпечення рівних можливостей громадян.

Відкрив роботу конференції **Б. І. Андрусишин** – доктор історичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, проректор з навчально-методичної роботи НПУ імені М. П. Драгоманова. Він привітав учасників конференції та наголосив на тому, що молодь потребує уваги соціологів, психологів та соціальних працівників, адже саме вона має забезпечити підтримку управлінських рішень та стати підгрунтям в розробці ефективної молодіжної політики.

Робота конференції відбувалась у творчій та демократичній атмосфері, що сприяло конструктивному пошуку відповідей на актуальні проблеми сучасної молоді.

Д. М. Дікова-Фаворська, кандидат соціологічних наук

Добра справа

"ДИТИНСТВО: КРОК У МАЙБУТНЄ"

Упродовж березня-квітня 2012 року студенти Інституту розвитку дитини НПУ імені М. П. Драгоманова взяли активну участь у ***Всеукраїнській благодійній акції "Дитинство: крок у майбутнє"***. Як відомо, сіяти зерно добра – головне покликання педагога. Результати проведення акції засвідчили, що студенти ІРД мають велике добре серце – серце доброчинне!

Мета акції – привернути увагу молоді до реалій життя дітей у складних умовах сьогодення, активізувати громадянську позицію українського студентства, сприяти задоволенню духовних потреб дітей, які позбавлені батьківського піклування, дітей-інвалідів та дітей з неблагополучних, багатодітних та малозабезпечених сімей, запалити серця громадян України вогником Любові, навчитися бути небайдужими до проблем обездолених дітей, подарувати увагу та тепло дітям, слугувати гідним для наслідування прикладом іншим людям, які прагнуть творити добро.

СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ

ГАЗЕТА "Педагогічні кадри" продовжує тему соціальних мереж та їх взаємодію з педагогікою і вихованням. Протягом минулого року ми підіймали її в матеріалах "В контакте без контакту" Єгора Кучеренка (№ 10, грудень 2011 р.), "Студенти, викладачі та соціальні мережі" Олександра Козинця (№ 4, квітень 2011 р.), "Троянський кінь соціальної мережі" Сергія Русакова (№ 1, січень 2011 р.).

Сьогодні публікуємо серію інтерв'ю Сергія Русакова з викладачами нашого університету. Ми прагнули дізнатись, як вони використовують соціальні мережі, чи листуються зі студентами і як вони ставляться до них взагалі.

Якщо у вас є роздуми на тему соціальних мереж і ви хочете ними поділитися – запрошуємо вас на сторінки нашого видання.

"ГАРНА МОЖЛИВІСТЬ ПОЧУТИ СТУДЕНТА"

Володимир Бех, професор, перший проректор

– Як давно ви зареєстровані в соціальній мережі?

– Одразу, як отримав розповсюдження в Україні "ВКонтакте". Спочатку обережно ставився до соціальних мереж, оскільки вони оприлюднюють багато інформації. Але потім, спілкуючись з молоддю, зрозумів, що це гарна можливість почути студента, розповісти, якою справою займаєшся, що бачив, де був, які роботи написав. Персональний сайт нібито потужніший для того, щоб представити особистість в Інтернеті, але соцмережа більш динамічна. Якщо мені потрібно когось знайти чи поспілкуватись з кимось – головне, щоб ця людина була в "онлайні", і за лічені секунди вже встановлено зв'язок.

– Тобто вас зацікавила мобільність, оперативність, доступність…

– Так. Також я б додав, що це гарна іміджева річ. Якщо студенти хочуть з тобою спілкуватися, вони тобі довіряють, можуть на рівні звернутися до тебе, то це дуже зручно.

– Ви спілкуєтесь зі студентами "ВКонтакте"?

– Так. Якщо є можливість привітати з днем народження, коли висвічується нагадування. Інколи студенти ставлять запитання майже про всі складові нашого драгомановського життя.

– Ви особисто ведете сторінку?

– Сторінку у соціальній мережі я веду самостійно. Якщо з сайтом мені допомагають, бо потрібно праці перевести в pdf-формат і завантажити їх, то "ВКонтакте" – особисто. Це як мобільний телефон, лише побудований на інших принципах.

– Але ж це скорочує певну дистанцію між студентом і викладачем з погляду класичної педагогіки. Постає, наприклад, питання субординації.

– Знаєте, я така людина, у якої немає проблем у спілкуванні. По-перше, я не дозволяю собі "фамільярничати" зі студентами. По-друге, якщо є якась "революційна" пропозиція, то одразу викидаю в спам. І більше її немає.

– Як ви ще використовуєте соцмережі?

– Все ж ставлюсь до них обережно. З одного боку, вони роблять добру справу стосовно презентації у віртуальному просторі. Ти стаєш доступний будь-якому користувачу. Якщо, наприклад, взяти Skype, то я спокійно спілкуюся з викладачами з інших країн. Дві клавіші натиснув – і я, наприклад, уже розмовляю з нашим представником у Китаї. Також мене часто саме у соцмережах знаходять друзі, з якими колись спілкувався у Москві, Софії, інших містах. Але не варто цим захоплюватись. Вважаю, що якщо вже зареєстрований "ВКонтакте", то цього достатньо. Є внутрішнє відчуття неспокою. Через такі мережі можуть проникнути в твої картки, мобільний телефон, і це насторожує. Наприклад, до сайту "Одноклассники" ставлюсь обережно і на всі пропозиції не відповідаю. Друзі хай вибачають. Якщо хочуть мене знайти, то краще електронною поштою та на особистому сайті.

"СПІЛКУВАННЯ НІКОЛИ НЕ БУВАЄ БАГАТО"

Ірина Савченко, доцент, директор Центру культури і мистецтв

– Ірино Віталіївно, ви лише нещодавно зареєструвались в соціальній мережі. Що спонукало вас до цього?

– Учасником соціальних мереж я є з березня 2011 р. Термін досить незначний. Зареєструвалася у "Фейсбуці" та "ВКонтакте". Все вийшло спонтанно і особисто мною не планувалося. На пошту надійшло якесь запрошення, я клікнула раз-другий, а далі – я зареєстрована у ФБ. А у ВК змушена була це зробити, оскільки не могла без сторонньої допомоги входити в групу театру "Вавилон". Все дуже і дуже банально. Зареєструвавшись, зрозуміла, що це має ряд своїх переваг. По-перше, це щось зовсім нове і незвідане. Просто цікаво. По-друге, це нові можливості, які треба навчитися з розумом використовувати. По-третє, це форма дуууже своєрідного, але симпатичного спілкування. Про недоліки поки що говорити не хочеться. Вони є, але з ними боротися дуже просто – не заходити в соціальні мережі. Та й годі.

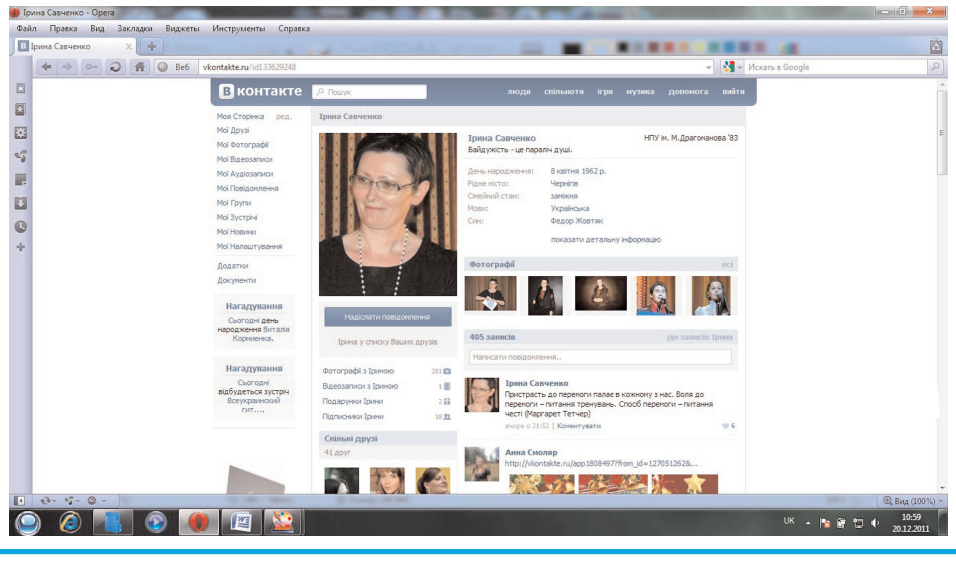

Спілкуюся в онлайні. Зрозуміло, що коло такого спілкування, якщо йдеться про регулярність, обмежене – 6-7 дописувачів. Але й з іншими обмінюємося коментарями та посиланнями. Ставлюся до цього абсолютно нормально. Онлайн-спілкування дозволяє максимально швидко обмінюватися інформацією. Окрім цього, таке спілкування стає до певної межі (а її завжди, цю межу, навіть при особистому спілкуванні, визначає старший!) неформальним і невимушеним. Залишається повага, але зникає офіційність. Мій співрозмовник у онлайнівському режимі може мені сказати про себе чи свої проблеми те, що ніколи не сказав би віч-на-віч. До мене звертаються за порадою, пишуть про свої успіхи чи невдачі, просто діляться думками. Спілкування ніколи не буває багато, особливо якщо йдеться про нашу професію.

– У соцмережі розміщується й особиста інформація. Чи не боїтесь її оприлюднювати перед великою віртуальною аудиторією?

– Я не оприлюднюю інформацію, якої соромлюся або яка б могла бути використана проти мене. Це якщо йдеться про фото. Все, що пишу у коментарях, можу повторити будь-де і будь-коли. Адже пишу тільки те, за що не соромно і у що вірю. В цілому, я людина достатньо відкрита для загалу. Вважаю, що це одна із професійних рис і професією зумовлена.

"ВАЖКО ЛИШАТИСЯ ЛЮДИНОЮ У ФУТЛЯРІ"

Ольга Кирилова, доцент кафедри культурології

– Ольго Олексіївно, як давно ви зареєстровані в соціальній мережі? І що вас спонукало до цього?

– Я зареєструвалася кілька років тому, але лише останні два роки є активним користувачем. Стимулювала участь у міжнародних конференціях та літніх школах, що збільшує кількість контактів та породжує необхідність поширювати інформацію стосовно різних заходів.

– У вас у "друзях" є студенти. Чи спілкуєтесь з ними в онлайні і як ви ставитесь до такого спілкування?

– Спілкування зі студентами "ВКонтакте" – одна з головних причин "укорінення" викладачів у цю соціальну мережу. Насамперед, через зручність та швидкість передачі інформації: як навчальної, так і загальнокультурної (стосовно заходів наукових, мистецьких). Навчальну інформацію для групи можна "вивісити" в "статус", у "нотатках" – питання до семінару чи заліку, або ж оцінки з предмету, не чекаючи їх оголошення на занятті, створити групу з окремого предмету. Консультувати онлайн стосовно курсових чи дипломних також зручно. На якісь додаткові події (лекції зарубіжних лекторів, кінолекторії) найзручніше запросити через "Зустрічі" у соцмережі. Тому таке спілкування, насамперед, оперативне й суттєво полегшує життя і мені, і студентам… у ряді аспектів.

– Чи траплялися якісь прецеденти, що виходили з ряду традиційного спілкування "викладач – студент"? Якщо так, то як ви реагували?

– Дивлячись, наскільки вузько трактувати межі подібного спілкування… Я вважаю, що сама специфіка моєї спеціальності полягає у тому, щоб неформальне зацікавлене спілкування, обговорення болючих екзистенційних тем, обмін "позапрограмною" інформацією наукового чи мистецького характеру стали цілком нормальними, а без цього академічна комунікація є просто неповною: "завдання дав – завдання отримав". Тому й "неформально" спілкуюся, вітаю зі святами і приймаю вітання, іноді коментую фото і відповідаю на коментарі. А "лізти в душу" одне одному ні я, ні студенти ніколи не намагалися.

– Раніше в Європі викладачі жили в університетському містечку і молодь у будь-яку мить могла звернутись до викладача. Виходить, що соціальні мережі дають нам цю можливість сьогодні. Але це дещо суперечить традиційній педагогіці…

– Я сама свого часу жила у подібній системі, бо Кембріджський університет до сьогоднішнього дня за цією системою працює і індивідуальна робота викладача зі студентом відбувається в режимі супервізій: викладач має години консультацій у себе в коледжі (а не на кафедрі), і студент може прийти детально поговорити не лише про свою роботу, але й про свої проекти чи проблеми, більш або менш академічні… Оскільки ми живемо в мегаполісі і такої можливості у нас немає (і сам статус індивідуальної роботи, будемо щирими, не визначений чітко) – то "ВКонтакте" надає саме таку можливість…

– У соціальній мережі крім студентів ви ж ще спілкуєтесь зі своїми друзями, знайомими. Чи не заважає тоді "дружба" зі студентами особистому спілкуванню? Наприклад, не всі фотографії можна розмістити.

– Завдяки мережі ми живемо у культурі суспільної відкритості, тому нині важко лишатися чеховським вчителем – "людиною у футлярі". Все одно про людину знатимуть більше, ніж те, що вкладається у рамки якогось там уявного "образу педагога". Мені по-людськи приємно бачити осмислені коментарії до фото, хай навіть і дуже неформальних, а от нова схема мікроблогу все ж спонукає до стриманості і змушує не всі стихійні настрої виливати "ВКонтакте", особливо негативні, пов'язані з роздратуванням. Хай краще мікроблог буде джерелом корисної інформації для студентів і тільки!

Слово головного редактора

Краще і частіше

9 квітня на ректораті заслуховувалось питання стосовно видавничо-редакційної діяльності в університеті і газети "Педагогічні кадри" зокрема.

Ректорат високо оцінив роботу університетського часопису. Говорилось про те, що газета стала більш адекватно відповідати сьогоднішнім запитам колективу. Інформація, що висвітлюється в газеті, стала більш доступною і різноманітнішою. Редакція газети у свою чергу висловлює подяку всім, хто підтримує нас. Ми цінуємо кожну думку і пропозицію, яка до нас надходить. Творення газети є процесом постійним і безперервним – відвідування заходів, збір інформації, написання і редагування статей, професійна верстка, якісний друк.

Приємно знати, що університет має потребу в газеті і зацікавлений в її розвитку. Ректор університету академік Віктор Андрущенко висловив ініціативу, щоб університетська багатотиражка стала виходити двічі на місяць. Це потребує з нашого боку створення іншої організації процесу створення газети, над чим ми починаємо працювати. Крім того, це змінить смислові акценти в газеті, адже ми зможемо подавати інформацію більш своєчасно і більше орієнтуватись на анонси конференцій, культурно-мистецьких заходів тощо. Сподіваємось, що вже в новий навчальний рік ми увійдемо з новим принципом роботи.

Також уже у травні стане відомо, хто став цьогорічним переможцем конкурсу "Дотиком пера". Призовий фонд конкурсу є одним з найбільших в університетських заходах, тому до нього звернена велика увага і покладаються великі сподівання як від ректорату, так і від редакції газети. Вже скоро члени журі визначаться з найкращими, на їхню думку, матеріалами в газеті за цей навчальний рік. У склад журі, нагадую, увійшли Григорій Волинка, Володимир Погребенник, Ірина Савченко, Людмила Кух, Микола Давидюк, Сергій Русаков. Саме від них залежить, хто ж отримає матеріальну винагороду. Крім того, переможці конкурсу отримають грамоти на урочистому засіданні Вченої ради університету наприкінці року.

Творімо газету разом!

З повагою,
Сергій РУСАКОВ

ФОТО-ФАРТ

Нещодавно в університеті пройшов фестиваль-конкурс аматорського мистецтва "Фарт", у рамках якого відбувся конкурс фоторобіт, найцікавіші з яких публікуємо в газеті. Більше світлин можна переглянути за адресою: http://vk.com/club35409008

Олена Обух "Краплі ніжності"

Маргарита Боришовець "Magic Winter"

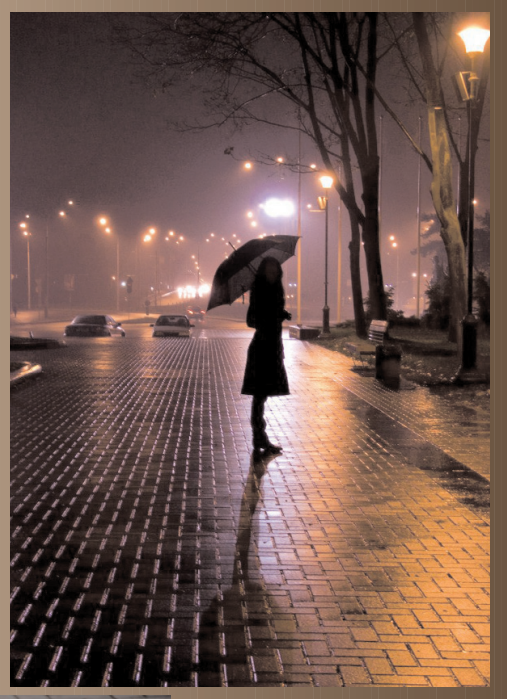

Вікторія Тищук "Мій спокій"

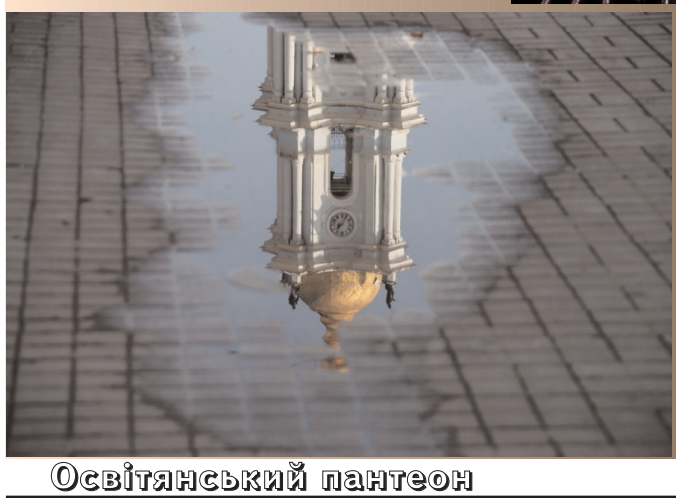

Марина Сороколіт "Віддзеркалення"

Гордість університету

СВІТ ЗДІЙСНЕНИХ МРІЙ

Нещодавно в одній з телепередач відомий український психолог-тренер сказав наступне: "Ми живемо в світі здійснених мрій". Цю думку він аргументував тим, що всі сучасні здобутки є втіленням мрій і фантазій наших попередників. Стів Джобс, наприклад, мріяв про те, щоб його комп'ютерна фірма була популярною, тому, докладаючи усі зусилля, досяг цього.

Навесні цього року здійснилася мрія **Надії Каламеєць**. У січневому номері газети "ПК" були розміщені її авторські роботи і текст, де Надія розповідає про бажання ілюструвати книжки. Вже навесні вийшла книжка поезій "Шоколадні вірші про кохання", де особливу роль відіграють саме роботи нашої талановитої випускниці. Вітаємо Надію із втіленням мрії! Віримо, що це лише перший крок у її становленні як художниці. Обіцяємо стежити і повідомляти читачів газети про нові звершення художниці.

Освітянський пантеон

ПІШОВ У ВІЧНІСТЬ ФРОНТОВИК

НЕЩОДАВНО, у березні 2012 р., на 91-му році життя пішов у небуття **ВАСИЛЬ ПАВЛОВИЧ РОКИТКО**. Перестало битися серце ветерана війни і праці, доцента кафедри політичної економії (економічної теорії) Київського державного педагогічного інституту імені О. М. Горького (нині НПУ імені М. П. Драгоманова), де він працював та навчався в аспірантурі з 1952 р. і до виходу на пенсію.

Народився Василь Павлович 2 лютого 1922 р. в с. Приборськ Іванківського району Київської області. Після закінчення середньої школи в 1939 р. навчався в Черкаському педагогічному інституті на фізико-математичному факультеті. У 1940 р. добровільно з другого курсу вступив до Балканського училища зенітної артилерії, яке достроково закінчив у 1941 р. з присвоєнням звання "лейтенант".

З жовтня 1941 р. по 1945 р. брав участь у Великій Вітчизняній війні. Перебуваючи на фронті у діючій армії, обіймав посади командира взводу, командира мінометної та гаубичної батарей, заступника командира полку з артилерії, командира окремого зенітно-артилерійського дивізіону. В. П. Рокитко воював на Південному, Калінінському, Західному, Другому Білоруському, Першому та Другому Прибалтійських фронтах. Війну закінчив у 1945 р. на березі Балтійського моря після взяття м. Кенігсберг у званні "майор". Був двічі поранений.

Після демобілізації в 1945 р. став студентом юридичного факультету Київського національного університету імені Т. Г. Шевченка. У 1951–1952 рр. працював у Вищій партійній школі при ЦК КП України викладачем політичної економії. Згодом навчався в аспірантурі Київського педагогічного інституту імені О. М. Горького.

Після закінчення аспірантури і до виходу на пенсію працював у цьому ж інституті. У 1958 р. захистив дисертацію і одержав науковий ступінь кандидата економічних наук, а у 1960 р. йому було присвоєно звання доцента.

Мав 35 наукових праць. Проводив велику громадсько-політичну роботу. Був співавтором у підготовці матеріалів для багатотомного видання історії міст та сіл України, постійним лектором Київського обкому партії, брав участь у проведенні навчально-методичних семінарів та конференцій учителів, господарського активу.

Нагороджений орденами "Червоної зірки", "Великої Вітчизняної війни I ступеня", "Богдана Хмельницького" та багатьма медалями, в т.ч. "За взяття Кенігсберга". Мав відзнаку "Відмінник народної освіти".

Пішов у вічність фронтовик, захисник Вітчизни, ветеран праці, невтомний вихователь студентської молоді, учасник підготовки вітчизняних кадрів, соціально активна, чуйна і добра людина.

Вічного спокою Вам, дорогий Василю Павловичу. Ви назавжди залишитесь у нашій пам'яті.

Із співчуттям,
ректорат, рада ветеранів війни і праці,
профкоми викладачів і
співробітників та студентів,
колектив кафедри економічної теорії,
колеги, друзі

Педагогічні КАДРИ газета

Газета Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова "Педагогічні кадри". Свідоцтво про реєстрацію КІ №30 від 27.01.94 р.

Головний редактор Сергій Русаков.
Літературні редактори Галина Голіцина, Людмила Кух.
Комп'ютерне складання і верстання Тетяни Ветраченко.
Фото Василя Тимошенка.
Наша адреса: м. Київ-30, вул. Пирогова 9, редакційний відділ, тел. (044) 239-30-85, факс 234-75-87, e-mail: gazeta@npu.edu.ua

Видавництво НПУ ім. М. П. Драгоманова м. Київ–30, вул. Пирогова, 9
e-mail: Npu.press@i.ua
Свідоцтво про реєстрацію № 1101 від 29.10.2002 р.

Видрукувано у друкарні НПУ імені М. П. Драгоманова. Наклад 1000 примірників.

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори. Позиція редакції не завжди збігається з авторською. Рукописи не рецензуються і не повертаються.